

תת"ע 1252/11/15 - לירן צליק נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 1252-11-15 מדינת ישראל נ' לירן צליק
תיק חיצוני: 14111259371

בפני	כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מבקש/נאשם	לירן צליק
נגד	
משיבה/מאשימה	מדינת ישראל

החלטה

הבקשה וטענות הצדדים

1. לפני עתירת הנאשם לתשלום הוצאות לאחר שזוכה מהעבירה המיוחסת לו (אי ציות לתמרור 302 - דו"ח מסוג ברירת משפט על סך של 250 ₪).
2. לטענת הנאשם נגרמו לו הוצאות משמעותיות לרבות הגעתו לשני דיונים, הפסד ימי עבודה, הוצאות נסיעה וחנייה, ועוגמת נפש בשל בזבוז זמנו והכל מפאת חוסר מקצועיותו של עורך הדו"ח. אשר לגובה ההוצאות, המבקש טען לסכום כולל של 1,720 ₪ כמפורט בבקשתו.
3. המאשימה התנגדה לבקשה מהטעם שהיה יסוד לאשמה והנאשם זוכה מחמת הספק.

דין והכרעה

4. בתאריך 19.04.16 נשמעו הראיות בתיק ולאחר סיכומי הצדדים, זיכיתי את הנאשם מחמת הספק. נימוקים להכרעת הדין נתנו בתאריך 16.5.16 שלא במעמד הצדדים.

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני מחליט לדחות את הבקשה.

6. סעיף 80 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 בסכום שייראה לבי המשפט; במשפט שמתנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור" (ההדגשות שלי ג.ק.).

7. קיימות למעשה שתי עילות המקימות זכאות לתשלום הוצאות הגנה: האחת "היעדר יסוד לאשמה" והשנייה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

במקרה שבנדון לא מצאתי כי המאשימה התרשלה בהגשת כתב האישום ובהחלט היה מקום להגשתו, הגם שהנאשם זוכה מחמת הספק.

הנאשם זוכה מחמת הספק מהנימוקים שפורטו בהכרעת הדין במסגרתה אף הדגשתי, כי אין בהכרעת הדין המזכה כדי לדחות את גרסת השוטר כבלתי אמינה או שגויה: "... אין באמור לעיל, כדי לדחות את גרסת השוטר כבלתי נכונה, אלא שאין במכלול הנסיבות הנ"ל כדי לאפשר הכרעה מעבר לכל ספק סביר" (סעיף 12 לנימוקי הכרעת הדין).

8. אמנם זיכוי מחמת הספק אינו מהווה חסם להטלת הוצאות במקרים מתאימים, אך בתיק זה לא מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות.

9. ראה גם ע.פ. 1382/00 עמית בן ארויה נגד מדינת ישראל (בית המשפט העליון) שם התייחס בית המשפט הנכבד לסוגיית פסיקת הוצאות בעבירות תעבורה ובפרט ביחס לעבירות תעבורה מסוג ברירת משפט בגין הנאשם בחר להישפט:

"הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסוג של ברירת משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אינן נושאות עמן סטיגמה פלילית. בהתחשב בכך, ונוכח השאיפה להקל את המאבק בעבירות התנועה הכוללות פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של ברירת משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ללא התדיינות, לפיכך תשלום הקנס נחשב להודאה באשמה, להרשעה ולנשיאה בעונש. לעומת

זאת אם בחר המקבל הודעת תשלום קנס להישפט, הנטל על התביעה לשכנע כי ביצע את העבירה...זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפוטו גם בעבירת תעבורה, ואולם הבוחר להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזיכוי אל מול סיכון שיהיה עליו לשאת בהוצאות משפט: אם יזוכה תוך קביעה שלא עבר עבירה, כגון אם יתברר כי המעשה לא היווה עבירה, או שהנאשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא הועמד לדין ברשלנות או בשל טעות טכנית או בירוקרטית, כי אז ניתן להניח שכלל, ובכפוף לנסיבותיו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הוצאות הגנתו. לעומת זאת במקרים שבהם זוכה הנאשם זיכוי "טכני" מחמת היעדר הוכחה, כגון כאשר לא הצליחה התביעה להביא עד מרכזי, או כאשר לא נמצאה הראיה הטובה ביותר להוכחה בלא קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את העבירה, הרי ככלל ובהיעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו. זוהי בעינינו נוסחת האיזון הראויה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס" (פסקה אחרונה לסעיף 4 של פסק הדין).

הדברים יפים גם במקרה הנדון אשר אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים פסיקת הוצאות הגנה בעבירות תעבורה מסוג ברירת משפט.

10. מעבר לנדרש אך לא פחות מהותי. עובר לשמיעת הראיות בתיק, המאשימה היתה מוכנה לבטל את כתב האישום, גם ללא הסכמת הנאשם - ביטול שהיה מהווה זיכוי. אולם היה זה הנאשם אשר התעקש לנהל את התיק עד תומו (עמ' 4 ש' 6-12 לפרוטוקול מיום 19.4.16). מכאן שהנאשם עמד על ניהול התיק, בעיקר כדי לנסות ולזכות בהוצאות.

בנסיבות אלו ראוי היה להשית על הנאשם לכל הפחות את הוצאות הבקשה, אך אמנע מכך נוכח העובדה שהמאשימה לא עתרה להוצאות והעובדה שהנאשם לא הוזהר מפני אפשרות זו.

11. לאור כל האמור לעיל, עתירת הנאשם להוצאות נדחית.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ו, 14 יולי 2016, בהעדר הצדדים.